

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE

A R R E S T

**nr. 99.208 van 27 september 2001
in de zaak A. 94.314/VII-22.327**

In zake : XXX,
 die woonplaats kiest bij
 advocaat A. DESWAEF,
 kantoor houdende te 1000 BRUSSEL,
 de Wynantsstraat 23

tegen :

1. de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Binnenlandse Zaken.

--

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van Slovaakse nationaliteit, op 4 augustus 2000 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 juli 2000 tot bevestiging van de beslissing van de minister van Binnenlandse Zaken van 29 maart 2000 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 17 juli 2000;

Gezien het verzoekschrift dat de verzoekende partij op dezelfde dag heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van dezelfde beslissing;

Gelet op de beschikking van 24 augustus 2000 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op de artikelen 4 en 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gezien het verslag opgemaakt door eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 26 van voormeld koninklijk besluit;

Gelet op de kennisgeving van dit verslag aan de partijen;

Gelet op de beschikking van 6 juli 2001 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 22 augustus 2001;

Gehoord het verslag van staatsraad E. BREWAEYS;

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. DESWAEF, die verschijnt voor de verzoekende partij, van adjunct-adviseur C. MISSEGHES, die verschijnt voor de eerste verwerende partij, en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Overwegende dat de auditeur in zijn verslag toepassing vraagt van artikel 26 van het hoger genoemde koninklijk besluit; dat uit het dossier en de processtukken blijkt dat de zaak zonder verdere voorafgaande maatregelen, in een verkorte procedure, kan worden behandeld zoals voorzien door dit artikel;

1. Overwegende dat de voornaamste gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. De verzoekende partij kwam België binnen op 24 juli 1999 en verklaarde zich op 26 juli 1999 vluchteling.

1.2. Op 28 maart 2000 nam de minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

1.3. Op 12 juli 2000 bevestigde de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze beslissing als volgt :

"Betrokkene werd verhoord op 31 mei 2000 op de zetel van het Commissariaat-generaal, bijgestaan door een tolk, die de Slovaakse taal machtig is, en in aanwezigheid van haar advocaat, Mr. Limpens.

Betrokkene van Slovaakse nationaliteit maar niet van zigeunerorigine, verklaart verscheidene problemen te hebben ondervonden in Tsjechië (1986-1998) en in Slowakije (1998-1999) omwille van de zigeunerorigine van haar echtgenoot en haar zes minderjarige kinderen. Persoonlijk zou zij verscheidene keren zijn beledigd door haar omgeving omwille van haar huwelijk met een zigeuner. In de winkel zou zij zijn gediscrimineerd en op de bus zou zij een keer een paar klappen hebben gekregen. Voor het overige zou zij geen andere problemen hebben gekend. Haar echtgenoot zou in 1995 door een collega, D., zijn verwond tijdens een discussie over zigeuners in de cafetaria van de firma waar hij werkzaam was (in de buurt van Vintirov - Tsjechië). In het hospitaal zou de wonde genaaid zijn. De klacht bij de politie zou niet aanvaard zijn

omdat de feiten niet ernstig genoeg zouden zijn geweest. Na dit incident zou betrokkene nog één à twee weken gewerkt hebben in die firma maar zou diezelfde collega, na vernomen te hebben dat betrokkene echtgenoot zich tot de politie had gewend, gedreigd hebben dat er nog meer problemen zouden komen. Betrokkene echtgenoot zou sindsdien geen werk meer gevonden hebben maar het gezin zou wel genoten hebben van een sociale uitkering. Betrokkenes kinderen zouden in Tsjechië op school regelmatig beledigd zijn. Haar zoon Z. K. zou drie keer geslagen zijn: twee keer op school en een derde keer aan een bushalte door skinheads. Deze aanval zou volgens betrokkene in het licht van de bedreigingen van D. moeten gezien worden. Eind 1998 zouden betrokkene en haar gezin naar de woning van haar schoonouders in Slovakije zijn verhuisd. Daar zouden problemen zijn ontstaan met de overwegend blanke burens omdat haar kinderen teveel lawaai maakten. Haar echtgenoot zou tevergeefs overleg hebben proberen plegen met hen. Deze problemen zouden na twee à drie maanden geëscaleerd zijn en betrokkene schoonvader zou uiteindelijk hebben aangestuurd op hun vertrek. Na het verlaten van de woning van betrokkene schoonvader zou het gezin nog één à twee weken bij familie hebben gelogeed alvorens Slovakije te hebben verlaten. Tenslotte verklaarde betrokkene dat haar kinderen ook in Slovakije beledigd en slecht behandeld werden op school. Betrokkenes echtgenoot zou naar aanleiding van racistische uitspraken van de lerares van hun zoon K., deze laatste hiermee in het bijzijn van de schooldirecteur hebben geconfronteerd. De lerares zou echter ontkend hebben ooit dergelijke uitspraken gedaan te hebben. Na deze confrontatie zouden betrokkene echtgenoot en de twee kinderen K. en Z. op de terugweg door blanken zijn aangevallen op de bus. Hierbij zouden haar zoon en echtgenoot gewond zijn geraakt. Bij de politie zou geen klacht zijn ingediend. Eén week na dit incident zou betrokkene samen met haar echtgenoot (OV. 4.891.692) en haar zes minderjarige kinderen op 23 juli 1999 Slovakije per trein verlaten hebben omdat ze niet langer kon verdragen wat haar gezin werd aangedaan. Op 26 juli 1999 zou betrokkene, samen met haar echtgenoot en haar kinderen een asielaanvraag in België hebben ingediend. Betrokkene was in het bezit van haar Slovaaks paspoort.

Betrokkene zou vanaf haar geboorte tot 1986 in het Slovaakse landgedeelte hebben gewoond. In 1986 zou zij samen met haar gezin naar het Tsjechische landgedeelte zijn verhuisd waar zij tot eind 1998 zou verbleven hebben. Van eind 1998 tot juli 1999 zou het gezin in Slovakije hebben gewoond.

Betrokkene beweert persoonlijk in haar leven nooit noemenswaardige problemen te hebben ondervonden, maar signaleert enkele occasionele gevallen van discriminatie omwille van haar huwelijk met een Roma en één incident op de bus waarbij zij een aantal klappen zou hebben gekregen. Haar kinderen zouden omwille van hun origine ook te kampen hebben gehad met discriminatie op school en met beledigingen van de burens wanneer zij buitenspeelden. Deze elementen zijn echter onvoldoende zwaarwichtig om als vervolging in de zin van de Conventie van Genève te worden beschouwd.

Wat betreft de overige door betrokkene aangehaalde problemen dienen er verscheidene tegenstrijdigheden te worden opgemerkt tussen betrokkene verklaringen op het Commissariaat-generaal en die van haar echtgenoot. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van haar asielrelaas ondermijnd. Zo verklaarde betrokkene dat haar man nog slechts één à twee weken zou hebben gewerkt in de firma nadat hij was aangevallen door zijn collega (verslag interview Commissariaat-generaal vrouw p.3) terwijl haar man verklaarde nog vier à vijf maanden in dat bedrijf te hebben gewerkt na die aanval (verslag interview Commissariaat-generaal man p.4). Betrokkene verklaarde dat deze collega, een zekere Duzjak, niet op dezelfde plaats als hen woonde maar wel in hetzelfde dorp. Hij zou in het oude stadsgedeelte wonen. Ze zou hem kennen omdat zij hem verscheidene keren op het werk van haar man had gezien (verslag interview Commissariaat-generaal vrouw p.3). Haar man verklaarde echter dat deze collega, J. D., in hetzelfde gebouw als hem woonde (verslag interview Commissariaat-generaal man p.3). Betrokkene verklaarde één à twee weken voor haar vertrek naar België de woning van haar schoonvader te hebben verlaten en sindsdien her en der bij anderen te hebben gewoond (verslag interview Commissariaat-generaal vrouw p.7). Haar man verklaarde echter dat zij reeds in maart of april 1999 de woning van zijn vader verlieten en sindsdien bij andere familieleden woonden (verslag interview Commissariaat-generaal man p.7).

Bovendien is het merkwaardig dat noch betrokkene, noch haar man het laatste incident op de bus, kort voor hun vertrek, hebben vermeld op de Dienst Vreemdelingenzaken terwijl voor beiden op het Commissariaat-generaal dit feit de laatste aanzet was om te vertrekken.

Gelet op het voorgaande kan in hoofde van betrokkene geen vermoeden van gegronde vrees voor vervolging, zoals bedoeld in de Conventie van Genève van 28 juli 1951, worden vastgesteld. De door betrokkene in het kader van haar asielprocédure neergelegde documenten (Slovaaks paspoort, huwelijksakte en geboorteakten van betrokkene en de overige gezinsleden) wijzigen hetgeen hiervoor werd uiteengezet niet.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de aanvraag van betrokkene bedrieglijk is en kennelijk ongegrond is, omdat de vreemdeling geen gegevens heeft aangebracht dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Wat er ook van zij, betrokkene heeft niet aangetoond dat de gemachtigde van de Minister zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door haar het verblijf op het grondgebied te weigeren. In elk geval, de Commissaris-generaal ontwaart geen ernstige en aantoonbare gronden die laten geloven in een risico van schending van de Conventie van Genève in geval van verwijdering van betrokkene. Bijgevolg bevestigt de Commissaris-generaal de verblijfsweigering besloten door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken op 28 maart 2000.

De Commissaris-generaal meent dat de betrokken vreemdeling in de huidige omstandigheden mag word en teruggeleid naar de grens van het land dat hij ontvlucht is, en waar, volgens zijn verklaring, zijn leven, zijn fysieke integriteit of zijn vrijheid in gevaar zou verkeren."

Dit is de bestreden beslissing;

2. Overwegende dat de verzoekende partij in het eerste middel de schending aanvoert van artikel 1.a.2 van de Conventie van Genève (ondertekend op 28 juli 1952) betreffende de status van vluchtelingen en van artikel 52 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet); dat zij stelt dat de voornoemde bepalingen werden geschonden doordat de commissaris-generaal heeft geoordeeld dat enerzijds haar asielaanvraag bedrieglijk is en anderzijds zij geen risico op vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie loopt in haar thuisland; dat de verzoekende partij verwijst naar het feitenrelaas in haar verzoekschrift, naar persverslagen en een onderzoeksrapport, waaruit zij afleidt dat het "voor de hand ligt" dat zij bij een terugkeer in haar land van herkomst zal worden vervolgd, gelet op haar Roma-origine; dat zij stelt dat Roma-zigeuners in haar thuisland sinds lang worden geconfronteerd met het systematische geweld vanwege extreem-rechts en skinheads; dat zij zelfs, omwille van haar origine, tijdens de verhoren door de Dienst Vreemdelingenzaken en op het Commissariaat-generaal met minachting werd behandeld door de tolken;

Overwegende dat het Verdrag van Genève geen rechtstreekse werking heeft; dat het immers een ruime appreciatiebevoegdheid geeft aan de verdragsluitende staten; dat de Belgische overheid van deze bevoegdheid gebruik heeft gemaakt in artikel 52 van de Vreemdelingenwet; dat de schending van voornoemd verdrag niet dienstig kan worden aangevoerd zonder dat ook de schending van artikel 52 van de Vreemdelingenwet wordt ingeroepen;

Overwegende dat de verzoekende partij wel degelijk ook een schending van artikel 52 van de Vreemdelingenwet inroept; dat dit artikel uit meerdere paragrafen, alinea's en onderdelen bestaat; dat elke paragraaf een verschillende situatie voorziet; dat het middel, zoals het is gesteld, niet toelaat te oordelen welke rechtsregel van artikel 52 zou geschonden zijn; dat het middel wegens zijn vaagheid onduidelijk en bijgevolg onontvankelijk is;

Overwegende ten overvloede dat de verzoekende partij in essentie stelt dat de commissaris-generaal ten onrechte geoordeeld heeft dat de asielaanvraag bedrieglijk was omdat de verzoekende partij niet aantoont dat zij een risico op vervolging loopt in haar land van herkomst; dat zij zich ertoe beperkt een aantal vage en zeer algemene beweringen omtrent de toestand in het land van herkomst naar voor te brengen; dat zij echter in gebreke blijft die beweringen te staven met concrete gegevens die betrekking hebben op haar persoonlijke situatie; dat de verzoekende partij er niet in slaagt de door de commissaris-generaal vastgestelde tegenstrijdigheden te weerleggen;

Overwegende dat het eerste middel niet gegrond is;

3. Overwegende dat de verzoekende partij in het tweede middel de schending aanvoert van de motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel; dat ook nog wordt gesproken over “het beginsel van behoorlijk bestuur”; dat er meerdere beginselen van behoorlijk bestuur zijn; dat de verzoekende partij echter nalaat aan te duiden om welk beginsel van behoorlijk bestuur het zou gaan; dat kan worden verondersteld dat het gaat om de overige in het middel aangehaalde beginselen; dat de verzoekende partij ook nog voorhoudt dat de commissaris-generaal een manifeste beoordelingsfout heeft gemaakt; dat de vastgestelde tegenstrijdigheden in de verklaring van de verzoekende partij het gevolg zouden zijn van de slechte vertaling van de tolk;

Overwegende dat de verzoekende partij in de loop van de administratieve procedures nooit melding heeft gemaakt van de problemen met de tolken; dat zij voor, tijdens of na de verhoren nooit enig voorbehoud met betrekking tot de objectiviteit van de tolken heeft geformuleerd; dat, gelet op de ernst van de aantijgingen, redelijkerwijze mocht verwacht worden dat zij gedurende de loop van de asielprocedure melding zou hebben gemaakt van deze problemen;

Overwegende dat uit een analyse van de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal in een eerste deel op uitgebreide wijze én uiterst gedetailleerd de door de verzoekende partij tijdens het verhoor in het kader van het dringend beroep afgelegde verklaringen uiteenzet; dat vervolgens de commissaris-generaal zijn bevindingen weergeeft van het onderzoek van deze verklaringen; dat de commissaris-generaal oordeelt

dat de aanvraag van de verzoekende partij bedrieglijk en kennelijk ongegrond is, omdat zij geen gegevens heeft aangebracht dat er, wat haar betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève; dat verzoekster geen andere gegevens aanbrengt waaruit men zou kunnen afleiden dat die bevindingen een kennelijk onredelijke beoordelingsfout zouden bevatten;

Overwegende dat het tweede middel niet gegrond is;

4. Overwegende dat de verzoekende partij in het derde middel de schending aanvoert van de artikelen 3 en 6 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens; dat zij nogmaals benadrukt dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een heel groot risico loopt om het slachtoffer te worden van onmenselijke en vernederende behandelingen; dat bovendien het probleem met de tolken, dat in het tweede middel werd geschetst, een schending zou uitmaken van artikel 6 E.V.R.M.;

Overwegende dat artikel 6 E.V.R.M. slechts van toepassing is op geschillen betreffende burgerlijke rechten en verplichtingen en op de strafvervolging; dat betwistingen in verband met de toegang, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en de erkenning van hun asielrecht geen geschillen zijn betreffende burgerlijke rechten en verplichtingen, noch verband houden met de strafvervolging; dat het asielrecht echter een politiek recht vormt, dat derhalve buiten de toepassingsfeer van artikel 6 E.V.R.M. valt;

Overwegende, met betrekking tot de ingeroepen schending van artikel 3 E.V.R.M., dat, zoals in verband met het eerste middel werd gesteld, de verzoekende partij het risico op vervolging in het land van herkomst niet aannemelijk maakt; dat zij in het derde middel ook geen nieuwe elementen aanbrengt die het tegendeel zouden aantonen;

Overwegende dat gelet op het voorafgaande dient te worden besloten dat de bestreden beslissing blijkt te zijn genomen in overeenstemming met de wetsbepalingen betreffende de motivering van de bestuurshandelingen, aangezien zij aldus de feitelijke en juridische overwegingen vermeldt die eraan ten grondslag liggen; dat die motivering de beslissing blijkt te kunnen dragen en bijgevolg afdoende en deugdelijk is;

Overwegende dat de stelling van de verzoekende partij, dat de commissaris-generaal in casu onzorgvuldig te werk zou zijn gegaan, niet kan worden bijgevalen; dat het oordeel van de commissaris-generaal om de asielaanvraag van verzoekster als bedrieglijk te bestempelen niet kennelijk onredelijk is, gelet op de feitelijke gegevens van het dossier; dat het derde middel niet gegrond is;

5. Overwegende dat de verzoekende partij geen gegrond middel tot nietigverklaring heeft aangevoerd; dat er derhalve grond is om toepassing te maken van artikel 26 van het hoger genoemde koninklijk besluit; dat de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met dit beroep wordt verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op zevenduidend frank, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel, na beraad, uitgesproken in openbare terechtzitting, op zevenentwintig september tweeduizend en één, door

de HH.	E. BREWAEYS,	wnd. kamervoorzitter,
		staatsraad,
	L. JOLIE,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

L. JOLIE.

E. BREWAEYS.